

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Homo Christianus In Sua Lege Institutus. Sive Discursus Morales

Qvibus Totvm Hominis Christiani Officivm Explicatvr; Quídque is fugere,
quid agere debeat, quàm exactiſimè traditur

Segneri, Paolo

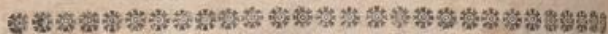
Augustæ Vindellicorum ; Dilingæ, 1695

Discursus X. Detestatur horrible illorum Sacrilegium, qui cum gravis noxæ
conscientia communicant.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45993](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45993)

Joan. concedat. *Demine, semper da nobis*
6. 34. *panem hunc*, ut dignam tam perfectâ
refectione degendo vitam per infinita
secula mereamur illâ perfum in cælo,
non amplius per manus Fidei, sed per

claram visionem beatificam nobis per-
rigendâ, cujus interim cum sit causa, et
pignus est omnium Fidelium Christi-
norum securissimum.

DISCURSUS X.

*Detestatur horribile illorum Sacrilegium, qui cum gravi
noxa conscientia communicant.*

*Diador.
Sic. rer.
antig. l.
3. c. 2.
Solim. c.
39.*

Uas olim iniurias
gravissima Soli in-
ferebant, arbar Af-
frice populi. Pr-
ma erat illorum, qui
in odium radiorum
im: ardentium ejus aspectum fugie-
bant, ita ut ne illius cogentur suffer-
re lucem, in palustribus se vallibus
absconderent. Altera erat illorum,
qui atrociori insultu nunc saxa, nunc
fagittas in ejus despectum per aëra eja-
culabantur. Utramque hanc inju-
riam contra verissimum justitiæ Solem
à populo Christiano renovatam de-
plorare cogor, eo ipso tempore, quo
speciebus Sacramentalibus obvelatus,
sed non repressus, millenos charita-
tis radios in nos diffundit. Quidam
ipsi terga obvertunt, ut vidimus, mil-
le afferendo excusationes, ne frequen-
tiore ejus refectione suo calore accen-
dantur. Alij denique effertiori au-
daciâ illum adoriuntur, indignèque
communicantes vulnera illa renovant,
quæ olim in carne mortali pro nobis
sustinuit. Quare eum utrumque hunc
indignissimum abusum tolerare non

possim, primùmque præcedenti Dis-
cursu pluribus detestatus sum, et
terum, utpote detestabiliorem, non
aggrediar; ut si fortè jam animos ve-
stros invasit, eundem expellam, ac
ne unquam accedat, aditum præci-
dam.

II. Non est monstrum magis ho-
pendum, quàm quod ex partibus ab-
versantibus componitur. Quis vera
partes magis divetias, conjunctas spo-
stare potestis, quàm in uno eodemque
corde peccatum & Christum? Silla-
cifer Diabolorum Princeps cum An-
gelo Michaele omnium Angelorum
præcipuo conjungeretur, exigua esset
monstruositas illius adumbratio,
quam quotidie toti cælesti curi nec
Sacrilegi exhibent, primatui hujus Sa-
cramenti finis obliviscentes, qui est
Christum cum homine conjungere;
*Sacramentum, quod ipsum Christum
conjungit homini.* Ita definit S. Tho-
mas. Quia verò semper res duas hoc
rendæ in quovis monstro considerari
possunt, deformitas scilicet, quæ
in se continet, & damnum, quod
minatur; utramque perpendimus

P. SEGNI
HOMO CRISTI

... conditionem, incipiendo
... culpa inquam Christum im-
... in Sacramento recipientium incre-
... dibilitate, ut tanto celerius nos
... hinc expediamus.

III. Non est dubium, omnem Le-
gitransgressionem offendere Legisla-
torem. *Qui offends legem, offendis
legem.* Nihilominus quando deli-
ctum immediate personam Principis
attingit, gravior tunc est transgressio
obque ulla comparatione, & ut talis
veritas, quam alia punitur, ipsoque
nomine magnam horrore partem
particet, quia crimen læsæ Majesta-
tis appellatur. Omnia hæc majorem
nobis lucem afferunt ad monstrifica-
tione reprehendende enormitatem
deprecandam. Quis ignorat, quo-
modo peccato Deum contemni? *Per
transgressionem legis Deum inhono-
rat,* inquit Apostolus. Nihilomi-
nus quicunque indignè communicat,
non simpliciter aut in sua Jurisdic-
tione, hoc est, in subditis suis aut præce-
ptis Deum contemnit, sed in persona
propria vilipendit; ita ut crimen læ-
sæ diviniæ Majestatis dici possit, tanto-
per inter reliquam peccatorum mul-
titudine enorme, sicut inter piscium
varietatem turbam, undarum horrore
coninet balnea. Ita sentit Beatus Pe-
trus Damianus. *In reliquis,* inquit,
*Deum offendimus in rebus suis, hic au-
tem in persona sua.*

IV. Non parùm crescit hæc inju-
ria, dum directe se opponit fini, quem
Christus intendit, volendo corpus
suum in sanctissima Eucharistia glori-

ficari. Sciendum enim est, præcipuum
institutionis ejusdem finem fuisse in-
nocentissimæ carni suæ compensare
rigorem illum, quo eam triginta tri-
bus annis severè admodum habuerat,
haberi que permiserat, & illam ei resti-
tuere gloriam, quam tanto tempore
pro salute nostra distulerat. *Pro eo,
quod fuisti derelicta & odio habita, po-
nam te in superbiam sæculorum.* Jure
merito quidem, quia si homines tanti
faciunt carnem suam, tantumque blan-
diuntur ei, quæ tamen caro est rebel-
lis & recalcitrans: *Nemo unquam car-
nem suam odio habuit, sed nutrit & fovet
eam,* quanto convenientius erat, suam
honorari carnem à Christo, præsertim
postquam illa consecrata divina Justiti-
æ victima novam acquisivit sanctifi-
cationem, atque in novum meritum,
novumque motivum, ut summo in
honore haberetur? In hunc ergo fi-
nem corpus suum reliquit in Sacra-
mento, ut illud ipsum corpus ab Ec-
clesia, & à te, cujus ille caput est, im-
posterum, quantum olim opprobriis,
tantum omni deinceps honorum si-
gnificatione exciperetur.

V. Quod verò honorem atinet,
quem Sanctissimo Servatoris nostri
corpore exhibet Ecclesia, is tantæ est
excellentiæ, ut Theologus quidam,
celeberrimæ scholæ antesignanus, ex-
istimet potissimum esse signum, ad
quod omnis sanctæ Ecclesiæ devotio
collimet. *Quasi omni devotio in Ecce-
sia est in ordine ad hoc Sacramentum.*
Tempa, altaria, functiones, festa, ipsa-
que adeo reliqua omnia Sacramenta,
mirabili quâdam harmoniâ, quasi Pla-

*If. 62.
15.*

Eph. 5.

*Scot. in
4. d. 8.
q. 1.*

R 2 nete

RI
anus

netæ minores, in ordine ad hunc So-
S. Tho. lem sunt instituta. Neque in hoc à
3. p. 9. Scoto multum discrepat S. Thomas,
6. s. a. 1. qui docet, quòd fere omnia Sacra-
& in menta in Eucharistia consummantur.

supple. VI. Quòd ad honorem, quem
9. 37. Christus Corpori suo exhibet in sacro-
6. s. a. 2. sancta Eucharistia, est is singularissi-
mus. Primò quamvis Corpus Domi-
ni in hoc Sacramento in profundissi-
mæ humiliationis statu contineatur,
ut aliàs dixi, nihilominus aliunde in
summo statu gloriæ apparet. Eodem
enim tempore in millenis & millenis
per Mundum locis præfens se exhibet,
ad eoque certo quodam modo ali-
quam immensitatis speciem partici-
pat, quam nulla alia creatura, ne qui-
dem spiritualis, unquam obtinuit.

Corpus Domini, inquit Albertus Ma-
gnus, non est in omnibus locis, sicut
est Divinitas; sed neque etiam est in
unico loco, sicut sunt aliæ substantiæ;
modo tamen quodam medio in cun-
ctis, per totum terrarum orbem Ecce-
lesiis per replicationem, quam dicimus,
præfens est.

VII. Et quod plus est, in omni-
bus his ipsis locis virginea Salvatoris
nostri Caro (ut in præcedentibus in-
dicavi discursibus) hanc singularem
obtinere prerogativam, ut in Altaribus
primà quasi honoris potiarur eminen-
tiâ, in comparatione sanctissimæ Sal-
vatoris nostri animæ, quæ et si & ipsa
sic in Sacramento, non est tamen nisi
per concomitantiam: quemadmodum
dicere possumus honoratum
fuisse Saulum respectu Davidis, quan-
do Pastoritium hunc juvenem fundâ
armatum ad ferum illum Gigantem

proferendum comitatus est in Val-
lem Terebinthi; permittibus, regili-
ceteri ipse contipicus dignitate, milleis
fronte exercitûs præcedens in tantâ
hominum multitudine præ omnibus
contipicus esset, & observatus. Nec
est mirum. Corpus Christi, in hoc
Sacramento est illud ipsam, quod
expugnandum corpus peccati, debel-
landum neque destinatum est, operantur
in nobis sanctificationem nostram,
quam virtute Verbi ad nos vivifican-
dum accepit. *Vivificatum est Verbum
vivens seipsum propria carne. Justo
ipsam vivificatvam.* Ita loquitur
Cyrillus.

VIII. Nec hic est finis honoris
sancto Corpori attributi. Quando
quidem Christum in nocte Passionis,
quando hoc divinum Sacramentum
instituit, existimant aliqui Sacerdotes
Patrum, propriâ illud manu accepisse,
seque primum in illa cœna cibales
Ipsæ & conviva & convivium. At quam
ob causam putatis, Christum seipsum
quoque communicare voluisse? Ali-
unde enim ob unionem hypostaticam
erat perfectissimus; ita ut nec corro-
borari, nec in gratia cretere potens,
quod est proprium cœlestis hujusmodi
emolumentum. Dicitur tunc, ob
delectationem, quam, etsi utilitatis
ratio non habeatur, adfert hic cibari,
hoc illum fecisse. Prælatè sanctissimus
hæc enim est etiam sancti Thomæ
natio. Sed ego procedo ulterius, &
adjungo: ex quo præcipue motivo
lis in Christo delectatio oriri potest?
Scire vultis unde? Inde, quòd sanctis-
simum Corpus suum tandem tanto af-
fectu-

P. SEGNIE
HOMO CRISTI

In Com-
pend.
l. 6. c.
14.

siendum honore viderit, quantum illud merebatur. Atque hæc est causa, propter quam ille ipse communicavit, ut Corpus suum saltem semel tã signo reciperetur hospicio, in divino collocaretur pectore, ore ipsius Dei vivi & veri manducaretur. Id quod abinde omnes irreverentias, ab hominibus in administratione sanctissimæ Eucharistiæ tolerandas, compensare poterat.

IX. Sed quid interim vobis videtur de hæc gloria, quam Christus purissime carni suæ in Sacramento attrivit? An non est illa maxima? Jam vero juxta illam ipsam gloriam iniquitas, quas quotidie ab indignè communicantibus patitur, ponite, & videtis, quàm illæ monstroræ appareant, quas, ut inquit sanctus Thomas. *Quis cumque hoc Sacramentum sumit, ex hoc ipso significat se esse Christo unsum, & membra ejus incorporatum.* Quæ ergo conjunctio magis inaudita ab humano potest excogitari ingenio, quàm illa corporis Christi, & peccatoris eodem corpore cibati? *Unus ex vobis Diaboli est;* inquit Christus de Jua, qui primus ausu sacrilego communicavit: ita ut fateri oportet, Christum tali sacrilegio coactum Diabolo se unire. Saltem certum est, Christum domum Diaboli intrare, quotiescumque cor peccatoris sacrilegè communicantis subire cogitur; in hac domo dominatur Diabolus, & ipsi claves habet Diabolus, verbo, totam illam possidet; Christus autem intrabitur ut extraneus, nec solum inrogatus, sed etiam despectus. Qui-

bisdam hic perversus ordo non tantum incomprehensibilis, sed etiam impossibilis videtur. Hæc (ut refert sanctus Thomas) quidam docere ausi sunt, quòd priusquam sacra Hostia labra peccatoris attingat, Corpus Christi sub sensibilibus illis speciebus esse desistat, evanescatque, ne peccus tam sacrilegum subire cogatur. Quod licet errorem contra fidem contineat, veritati Sanctissimi hujus Sacramenti contrarium, nihilominus ostendit, quanta sit monstrositas in uno eodemque pectore Christum & peccatum collocare.

X. Considerate quæso. si potestis, quanto horrore purissimum illud Divinum cor repleatur, quamdiu, antequam calore naturali sacra species absumantur, in infortunato illo hospicio morari debet. Quis unquam vel oculum claudere posset; qui ad dormiendum in uno eodemque lecto cum leproso condemnatus esset? Solus falcium ejus attractus, imò aspectus nauleam moveret; cogitate jam, quid futurum esset, si etiam centonibus ejusdem induere se deberet? Antiochus Rex tam potens, à divina justitia verminoso percussus ulcere, ob scortorem nimium totius exercitui, etsi longè distanti, intolerabilis factus est. *Isa 2. Mach. ut exercitus gravaretur: quid jam putatis sensisse eos, qui decumbenti inservire cogebantur? Nihilominus hujus superbi Regis vermes, & purulenta omnium totius Mundi ulcerum materia suaveolentia sunt odora-menta, si peccatricis animæ fætori comparentur, in cujus pectore toto il-*

CHRISTIANUS

lo tempore, ut dixi, Christus permanere cogitur. Hinc est, quod ad explicandam detestabilem hanc enormitatem Deus stupendo loquendi utatur modo, exclamando per Prophetam.

Ezech.
22. 26.

Contaminabar in medio eorum. Ego quilibet ipsamet puritas, intima cordis penetrando, in qui nabar, maculabar, iisdem quibus ipsi lordibus me deturpatum videbam, id quod ne quidem Sol de se diceret in omnium stercoreum colluvie existens, *Contaminabar in medio eorum.* A Malachia verò Panis hic celestis, panis pollutus vocatur; sed quam ob causam? quia ad immundum ore accipitur. Ita explicat sanctus Hieronymus: *Pollimus panem, inquit, id est corpus Christi, quando indigne accedimus ad Altare, & sordidi mundum Sanguinem bibimus.* Prohi rem horrendam! Alij peccatores transgrediendo legem seipsum inquinant; sacrilegi isti, omnes malitiae terminos excedentes, non solum seipsum maculant, sed etiam ipsum Salvatorem sordare videntur. Viperæ in Arabia, etiam si vescantur balsamo,

In c. 1.º
Malach.

non ideo cessant veraciter esse viperæ, sed virus suum tantatim modo mitigant. Quam maledictæ igitur viperæ sunt in Mundo, perverfi isti, qui quò frequentius sacrosancto Eucharistiae fruuntur balsamo, tanto magis suum augent venenum, & reddunt nocentius, non solum peccando creaturis abutentes, ut alij solent facere scelerati, sed ipsomet etiam Creatore, Non miror Christum malle in sordida manere colluvie, quam in illorum peccatore. Audite, an non vera loquar,

Pausan.
in Beot.

XI. In quadam Insularum Philippinarum civitate, Dulaca dicta, Alopelescens quidam, sumptu sanctissimi Communionem cum graviori tunc conscientia, tanto omnium vilescere dolore correptus est, ut cum dicitur perferre non posset, exiens è Templo sacrosanctam Hostiam in sordidum iisdem plateæ angulum erouit. Quo factò quamprimum dolor, qui affligebatur, cessavit; unde apparet Christum ostendere voluisse, solentius sibi esse in publicæ plateæ deturpere sordibus, quam in peccatricis animæ peccatore demorari. Perum adhuc dixi, minus invidiam in seculo manere Christum, audeo dicere libentius futurum vel in Inferno. *A. T. prior plane locus Deo esset Infernum, si talis culpa non esset, quam domus peccatorum.* Certum est, in Inferno fore tanquam Dominum, vindicem scelerum, eo voluit in exilium missorum; in peccatoris verò peccatore velut Dominus retinetur ad patiendum detinetur. *Filius Maris hominis tradetur in manus peccatorum.*

XII. Quomodo ergo ibi manet? (Quis enim id mihi unquam edisseret?) Quid ibi agit? Quomodo in eodem habitaculo duo hostes capitalissimi, Christus & peccatum, pariter possunt consistere? Metallum in portationis fornace ignitum ne quidem humidum ab exira aspersi atque colerare potest; stredet, spumat, & licet ponderosum sit, in aëra tollitur. Ita videtur omnino Christum facere debere, frigidissimo peccatoris peccatori inclusum. *O generatio incredula,*

quomodo

quandiu apud vos ero? *Quandiu vos*
peccar? O gentem infidelem! Quae
 non agnoscis, quo cultu corpus meum
 accipere debeas, quandiu intra vos
 habitabo, quandiu ferā tam inhumano
 modo tractari? Atque haec minitans,
 videtur Christus, quasi ignis cuniculo
 inclusus, debere scelerata, se indi-
 gne suscipientium, corda in mille fru-
 stra d'fringere, ut se ex tam injurioso
 carcere eripiat. At non ita se res ha-
 bet. Tam patiens est Redemptoris
 nostri charitas, ut has injurias, perinde
 ac non sibi illatas sustineat. Idem
 Dominus, qui ne quidem per momen-
 tum peccatum in caelo empyreo tole-
 rant, sed quamprimum in Avernī abyssū
 precipitavit; plurimum etiam annorum
 ignis patitur, ut in hospicio eodem cū
 peccato, pessimāque conscientia Cor-
 pus suum sanctissimum permaneat.
 Ibi ab omni parte funestam intuetur
 rotam faciem: intellectum invinci-
 bilibus execratum tenebris, volunta-
 tem in malo inverteatam, phantasiam
 sordidam & impudicis repletam imagi-
 nibus, omnes passiones indomitis be-
 stis simillimas, sensus omnes in ini-
 quitatis instrumenta convertos. Ta-
 cet ille tamen, tolerat, nec vindicat,
 quamvis suo tempore in judicio hor-
 rendos instar Leonis edicturus sit rugi-
 tu.

XIII. Quare non miror, sanctos Pa-
 tres enorme adeo sacrilegium crucifi-
 gentium Christum Tyrannidi com-
 parare? asserunt enim, indignē com-
 municantes Passionem Salvatoris re-
 novare, quemadmodum Christus
 suam renovat patientiam, novam hanc

ab ipsis crucem tolerando. Cestum
 saltem est, Apostolum non differenti-
 bus, sed iisdem verbis loqui. *Reus e*
ris corporis & sanguinis Domini. Hoc
 est, subjungit Glossa, *ac si Christum oc-*
cideris, punietur. Quia licet omnes
 peccatores mortis Domini sui rei sint,
 quando ejus causam, quae erat pecca-
 tum, renovant; nihilominus majori
 cum ratione asseritur, sacrilegos hosce
 malefactores reos esse; quia his
 temporibus inter alios sceleratos soli
 illi certā quadam violentia, & iniqui-
 tatis specie Redemptoris membra af-
 fligunt, personam ejus invisibilem, sed
 praesentem aspernando. *Reus erit cor-*
poris & sanguinis Domini. Hoc sensu
 verba illa intellexere sancti Doctores
 Augustinus, Hieronymus, Chrysosto-
 mus, Cyprianus, aliique plures, quibus
 Glossa innititur. Imò iidem paulò pro-
 fundius investigando, in sacrilegio in-
 dignē communicantis circumstantias
 aliquas magis aggravantes invenimus,
 quā erant illae, quae in verā Redem-
 ptoris nostri crucifixione intervenē.
 Praecipua verò est, quia carnifices
 Christo adhuc viventi & mortali in
 tertis necem intulerunt; cū hi ma-
 ledicti peccatores jam regnantem: &
 gloriosum in caelis aggrediantur. Quis
 ergo non videt, quāto enormius sit
 delictū, Principem Regio insidentem
 throno injuriis afficere, quā inco-
 gnitum per sylvas ambulātem con-
 tumeliis afficere? *Contemptor sieden*
ti in caelo magis peccat, quam qui eru
ifixerunt ambulātem in terra. Adhuc meo
 humanitas Christi Revertēcione suā fel.

1. Cor.

Coru. à
Lap. in
hunc
locum.
Recup.
de sign.
Præst.
cap. 18.

Glos
in illud
de lictur
in suam

BON

CRUCI
 ANUS

non solum novam acquisivit gloriam, sed etiam Passione sua novam hanc promeruit sanctificationem, ut jam memini, quia divinae justitiae oblata fuit ut victima ad injurias ab homine, Deo illatas refarciendas; quamobrem isti scelerati majori se inquinant scelere Corpus Redemptoris hoc tempore, pessime tractando, quam olim sua culpa antiqui crucifixores, licet perfidissimi; à quibus etiam non ita perfecte, sicut hoc tempore à suis Fidelibus, agnoscatur. *Si enim cognovissent, nunquam Dominum gloriae crucifixissent.* Sed quidquid sit de considerationibus hisce, alias magni faciendis, certum est, non posse à Salvatore nostro suavem illam vocari crucem, quam illi tam temerarii præparant, peccatores; sicut suavem illam sibi à carnificibus præparatam nominavit. In ista enim voluntatem Patris sui celestis, Mundi salutem, mortis interitum, subjugationem Inferni agnovit, quæ tantæ crudelitatis amaritudinem dulcem effecerunt; in tam horribili autem se iniquè recipientis sacrilegio non aliud, quam abominationem, atrocitatem, & ingrati cordis multam intueri cogitur. Estne res tanta, illi actui, quo major in terris à Christiano exerceri non potest, sacre nimirum Communionis, si non aliud, saltem exactam præmittere confessionem? Non reperietur homo in Mundo, qui, si præcipuum aliquem hospitem domum suam iavitet, non antea fordes, si quæ utpiam sunt, evertat,

x. Cor.
3.

XIV. Nec quisquam sibi persuadeat; se abunde purgare peccatum vel saltem imminuere, si dicat, quod si non contumescatur, se actum contritionis esse. Ego, si dicendum est, quod sentio, dubito, an contritio illa ad quidquam valeat, quam ad eum, qui sic eam abutitur, majoris sceleris arguendum. Non ignoto, dari aliquando casum, quo liceat Christiano, absque prævia confessione Sacram Synaxam sumere, modo contritionis actum præmiserit. Sed hoc intelligi debet (si Sacri Concilii decreto statum) cum duabus hisce conditionibus, quæ bene perpendendæ sunt; Prima, ut urgens sit communicandi necessitas, quæ altera, ut in hac necessitate veteri Confessarii copia non habeatur, ad quem recurrere liceat. Si omitiendo Communionem aliquatenus notabiliter incurteres infamiam, & si ad habendum Confessarium plurimas levas proficisci deberes, sola tunc contritione præmissa, sine culpa Sacra Mensa accumbere posses, non nego; Sed hoc ipsum ob levis alicujus momenti causam cave præsumas; qualis esset, ne vulnera tua Sacerdoti nimis noto detegas, aut ne minus devotus videaris, aut diebus solennibus minus alius dispositus. Nec tamen desunt, qui ob timores leviores modo enarratos non verentur Christum in stabulum introducere. Prohibent Sacri Canonnes, ne Laicorum defunctorum cadavera intra sacra septa sepeliantur, ne hujusmodi mortuos honorando, Altaria contaminentur. Quomodo

igitur, non
solum plus
peritiam su
annuata
sua obteg
dique in
ne Sacerdo
conme
ne bon
fuit ject
nat, ant
dicit, con
Hac est ve
delle, quo
un mort
gens, ut e
dico in ve
modum P
mentis, s
finare de
pretes sap
Andreas
munt, an
totum ac

XV. V
iam, qu
tatem, hor
capite, qu
per præjag
trem in
milo un
moris no
scentabil
ferat.
firum in
vile nos
quo even
duca pr
R. P. S.

ignat, non jam pannis suis (quod vel
 spiritum plus quam factis foret) sed etiam
 per se sua profana ista, non tantum
 immunita, sed putrida coegetur Chri-
 sti obtegere corpora? ita ut quan-
 doque inveniatur concubiniarius, qui
 de sacerdotii scelerati sui & furtivi
 commercii suspicionem moveat, aut
 ne bonae existimationis suae aliquam
 faciat jecturam, communicare praesu-
 mat, antequam confessione noxam
 elicit, contritionis praenisiis praetextu?
 Hoc ut velle, corpus Christi non pro-
 fectis, quod est ejus proprium, ad vi-
 tium mortuis conferendam, sed eos te-
 gere, ut eo facilius in foetido suo sepul-
 chro in vermes redigantur. Ad hunc
 modum Peccatores non solum se non
 contritos, sed temerarios & impios exi-
 stimare deberent, quibus plus vel ser-
 vantes sapiant, qui, ut tradit Sanctus
 Ambrosius, prius ore venenum evo-
 cant, antequam ad levandam sitim,
 fontem accedant.

II.

XV. Verum monstra non solum ob-
 scura, quam in se continent deformati-
 onem, horrenda sunt, sed ex hoc etiam
 terribiles, quia plerumque ruinas & stra-
 ges praestant. Vix ejusmodi mon-
 strum in oculos se ingerit, statim sibi
 in illo unus quisque, quasi in occultis
 mortis motis, imminentem quendam
 horribilem calamitatem legere vi-
 detur. Verum est, Sanctum Augu-
 stinum in libro de Civitate Dei non
 velle nos tam facile ex monstruoso ali-
 quo eventu funesta quaelibet conje-
 ctura praecipere; quae saepius fallere
 P. P. Segneri Christi. Infr. Tom. III.

possunt. Nihilominus in re nostrâ
 sine errandi metu talia praesagire li-
 cet; adeo plerumque sunt infallibi-
 lia. Ipsemet Apostolus tale ore
 suo denunciat. *Qui manducat & bi-
 bit indignè, inquit ille, Judicium sibi
 manducat & bibit.* Hoc est, suam
 damnationem, ut S. Joannes Chryso-
 stomus interpretatur. *Judicium sibi*
manducat, id est, damnationem. Quid in hunc
 vult sibi tam mirabilis loquendi mo-
 dum; quo utitur Apostolus? quis un-
 quam audivit reum aliquem latam-
 contra se devorare sententiam? aut
 iudicem illi, dum damnatur, sterni men-
 sam; Creditorum, Charissimi, verba al-
 lata magnum in se continere mysteri-
 um. Dicere vult Apostolus, eum,
 qui in peccato mortali communicat,
 suam manducare damnationem; quia
 sicut tibus sumptus paulatim per om-
 nes se corporis partes distribuit, in
 easque qualitates suas, sive bonas, sive
 malas, derivat, quae vix ullâ ratione
 aut vi ab ipsis separari possunt, sic illa
 sententia, quam per modum nutri-
 menti sacrilegi isti devoratores deglu-
 tiunt, per omnes sensus distribuitur,
 omnisque animae potentias actu
 suo & pestilenti contagione inficit, ita
 ut semper magis & magis talem per
 infectionem Divinae Justitiae vindi-
 candi reserventur. Videamus, an hoc
 veritati sit consentaneum, paucis de
 utroque mali genere discutendo, de
 malo culpa & malo poenae. *Judicium
 sibi manducat & bibit.*

XVI. Quod antecedentis culpa
 malitiam attinet, quae tunc animam
 fœdat: aio, grande hoc sacrilegium,
 S super-

superueniens veneno suo, eam pascere & ultra mensuram augere. Sufficiat meminisse Judæ, qui licet prius esset furt (ut refert Evangelium) licet nequam & mutinuator, licet aliis modis locum in corde suo dedisset Diabolo: nihilominus non adeo plenè & pacificè ab ipso Diabolo possessus fuit, quam cum immundo ore communi-

Joan. 13. care ausus fuit. *Post buccellam introiit in eum Sathanas.* Tunc enim corpus & animam infelicissimi hujus hominis pleno & stabili jure possedit, ob scelus suum potestati tenebrarum derelictum. *Datus est panis Judæ,* inquit Sanctus Augustinus, *per quem mancipatus est Diabolo.* Neque vobis persuadeatis velim, iudicium ab istis devoratum, qui cum Juda in scelere S. Eucharistiam percipiunt, post mortem eorum duntaxat incipere. Non, non, respondet Sanctus Bonaventura; quam primum, in ipso instanti, quo illa vescuntur, incipit. *Judicium sibi manducant & bibunt.* Equidem scelerati isti, à quibus tantè corpus Domini injurià afficitur, in poenarum gravissimæ suæ temeritatis validissimis gratiæ auxiliis privantur, quare de peccato in peccatum se præcipitantes, denique

Serm. 3. quotidie peiores fiunt. *Muet vitam,* dicitur *qui vult accipere vitam,* repetit Sanctus Augustinus, *nam si non muet vitam, ad iudicium sumit vitam, & magis ex ipsa corrumpitur:* Et in fausto omine ex fonte vitæ mortem haurit: post medicinam sumptam tali in statu magis erit morbidus, quàm erat, antequam Medicum accederet. *Magis ex ipsa corrumpitur.* Balsamum cor-

pora etiamnum incorrupta servat virtutem habet; at si cadaveri aut putrescenti adhibetur; idemque adhuc magis ultimam ejus corruptionem accelerat. Idem evenit in casu nostro. Sanctissima Communio validissima est ad immortalitatem conferendam, quæ ideo à Doctoribus plurimum cum immortalitatis appellatur; nihilominus indignè recepta ob tale societium ultimam peccatori inferi flagitium, omnesque vitæ reliquias perdat. *Magis ex ipsa corrumpitur.* Extremam ecce monstri à me descripti pestem, adeo scilicet divinæ se opponit Bonitati, ut ubi hæc ex veneno præparat antidotum, illa etiam ipsa vitæ in venenum convertat. *Hæc monstri Sanctis in bona: scilicet & impiis & peccatoribus in mala convertentur.*

XVII. Verùm malum corpus prævi faciunt peccatores, dum illud etiam consecrantur. Videamus pariter, an saltem poenæ, quas devorant, eos abstergere valeant. *Judicium sibi manducant & bibunt.* Hentius Septimus Imperator in festo Assumptionis hostiâ venenatâ interfectus fuit. Quamto magis lethiferum virus in hæc sacrâ particulâ, quam malè confestim isti accipiunt, abscondit Diaboli; ratione summam per fraudem sine pridem intentum, & à Propheta in verbis prædictum allecitur: *Veniam mittamus lignum in favem ejus, ut sit in Eucharistiam* (ut hic explicat Glossa) *& eradamus eum de terra viventium.* Interea nihilominus miseri illi sapere nolunt, & quia venenum hæc illis tempus reliquit, nec statim sine-

P. SEGNI
Homo Christi

in condemnationis mortem adsciscit, sed absque timore plurimis annis mensam Dominicam accedunt, quasi quocumque illud temporis punctum sit abeuntem, quo promeritas sint damnationis. *Va talibus, inquit Dominus, per os Sanctæ Brigittæ, Variatim, quod unquam nati fuerint; ipsi non proficiunt cadunt in Infernum, quam aliquis alius.* Quod licet de sacerdotibus indignè celebrantibus præcipit Christus dixerit, quis credat non posse idem de Christianis indignè communicantibus verificari? cum enim quædam proportione ejusdem sacrilegii Rei sint, cur non etiam eandem mensuram ipsæ involverentur? Ex rore putrefacto talis nascitur robigo, ut non nobilioribus arborum & delicatis plantis, sed vulgariis etiam & crudis plurimum nocet. *Judicium sibi manducat & bibit.* Terreamini ergo, Charissimi, dono vestro (si fortè hic aliquis vultum tam monstri sibi delicti contemneret) & considerate, quòd si tribunalis hujus terræ vel solum in criminibus læsæ Majestatis puniant affectum: *Punitur affectus, etiam non tanto effectus;* quam rigorosum non futurum sit in tali scelere tribunal Divinum, quod non solum affectu, sed opere ipso tantam propriæ supremæ Regis personæ adfert læsionem? *Vi Domini corpori infertur,* inquit S. Cyprianus, Nolite fidere, quòd nullam modò divinæ iræ effectus sentiat; non tam enim vindicandi tempus advenit. Quare bene perpendatis veterem quòd sicut monstrum in utero conceptum vix ullum, maximos verò par-

tus tempore dolores affert: eodem modo præsentem tempore enormia hæc sacrilegia multis videntur tolerabilia, quia in pectore abscondita geruntur; at quàm horrendum erit, quando tempus aderit, ut in lucem prodeant coram illo tribunali formidabili, quod ea tantopere execratur? Tunc profecto peccatores isti experientur, quantos dolores similes partus adferant! Audite & stupete.

XVIII. Sub annum nongentesimum quadragesimum Magdeburgi in Saxoniam Episcopus erat, qui licet lupum Pastoris habitu tegebat, non tamen ita scelera abscondere potuit, quin pravo exemplo esset ovibus; eò pervertitatis jam devenerat. Udo illi nomen erat, & licet adhuc puer à Beatissimâ Virgine, cujus opem implorarat, tantam ingenii præstantiam impetrasset, ut cum discipulorum suorum antea esset postremus, omnes subinde alios antecelleret, nihilominus tam ingratum erga benefactricem suam se exhibuit, ut ingenio suo ad nihil aliud usus fuerit, quam ad sanctissimum ejus filium offendendum. Interea cum malitia ejus mensuram suam abunde jam adimplerisset, accidit, ut quidam sanctioris vitæ Canonicus, Fridericus appellatus, pernoctans in Ecclesiâ Cathedrali Sancti Mauritii, ardentissimis precibus Deum rogaret, ut tandem enormia ab hac Ecclesiâ scandala removeret. Cum ecce repente vehementioris venti afflatu omnia, quæ in templo erant, lumina extingui vidit. Nec multò post duos Juvenes venire, duo

S 2 cande-

candelabra accensis cereis ferentes, & Christum cum Beatissimâ matre suâ, atque Apostolis, pluribusque Sanctis, qui ordine bini & bini accedebant, subsequi, geminis tandem Christum & Parentem ejus, mediam illud pulcherrimum agmen transeuntes, insidere thronis. A quibus cum vocati essent Sancti, quorum corpora in templo illo quiescebant, visus est inter eos Sanctus Mauritius venire, qui longâ atque gravi oratione Udonem Episcopum accusavit, velut Ecclesiæ profanatorem, virumque totius populi scandalum; hunc proinde Christus Judex ad dicendam causam evocari jussit. Nec mora; quamprimum duo Angeli avolantes Episcopum è lecto, in quo altum steterat, sublatum, momento ad Thronum illum Majestatis plenum adducunt. Cogitate, quàm miser ille ad hoc spectaculum inhorruerit, & tantò magis, quando clarâ voce totius nefandæ vitæ suæ seriem legi audivit. Unde obmutescens ibi saxo rigidior & immobilior stabat. Jubet proin Christus, ut miser penâ, jam satis diu dilatâ, afficeretur, quo dicto statim Angelus ad amputandum illi caput ensi manum admoveret; sed à sociis duobus vicinis inhibitus admonetur, prius sacram Hostiam ex scelerati hominis peccato tollendam, quam die præcedenti in missæ Sacrificio sumplerat, quæ ad majorem ejus perniciem etiamnum integra ibidem persistebat. Simul ergo Altare accedentes summâ cum reverentiâ Sacram pixidem auferunt, in quam ab uno Angelorum pu-

gno graviter in renibus istius miserem Angelorum evomit; denique quasi reus solenni ritu gradus mortis secuti percussus fuit. Atque hæc hæc pro infelicissimo illo nimis verba, videri desit. Quæ te vehementer terretus Fredericus, cum ad Altare accessisset, calicem in eo esse cum hostiâ insperavit; Episcopus verò, cum diluisset, suo in strato mortuus reperit. Quid ad hæc dicitis Chartisti? Videte, quantum dolorem illud sanguis monstrosi misero huic amulit, quod in conceptione quotidie tantorum ipsi nausæ pepererat! qui Christianorum huic in culpâ vellet effecius; penam tamen à se evitandum speret? *Revelatur ira Dei de Cælo per omnem impietatem & injustitiam hominum, qui veritatem Dei in seipsum detinent.* O quanta impietas, o quanta injustitia, tam indignè Christum Jesum, veritatem & Sapientiam Patris tractare, & quasi captivum in inferni barathro detinere! sed quid tandem? Ira Dei, quæ nunc est obcondita, tuo tempore manifestabitur. *Revelatur ira Dei.* At o quanto parvarum pondere illos opprimit, quæcumque tot & tantis Deum injuriis affecte!

XIX. Ecce igitur Summam sententia contra hosce proferenda à Prophetâ expressam. *Fiat mensura in laqueum, & in tribulationes, & in scandalum.* Hæc verba, inquit S. Augustinus, non sunt imprecantis mala, sed pronuntian-

P. SEGNIE
HOMO CRISTIANUS

is. *Fiat mensa eorum coram ipsis in laqueum.* Quam mirabilis iste loquendi modus? Atamen aptissimus est ad enorme indignè communicantium scelus exprimendum. Quia tales non solum labuntur, ut alijs peccantibus contingere solet, sed labuntur, & labendo laqueo implicantur; tunc enim solent resurgere, sed in peccatis suis derelicti divinæ Justitiæ vindicandi reservantur. Physici observant, ab animalibus perfectis committere non gigni monstra, gigni tantum ab imperfectis. Ita in re peccati, non potest esse, nisi anima vilissima, omni vituperio plena, Christianismo nomine indignissima, quæ non monstrum producit abortum. *Fiat mensa eorum coram ipsis in laqueum.* Progrediamur ulterius: *Et in retributio.* Hic Propheta advertit pœnam delicto tam horrendo respondentem, quæ duplex est, una in hoc Mundo, altera in futuro.

XX. In hoc Mundo oportet, ut vitiantur angant inquierissimam: angustiantur enim à cibo illo debili stomacho suscepto, ut quæqua versum illorum agitur conscientia. Quis nescit impio non esse pacem? *Non est pax impij, dicit Dominus.* Sed profectò multo minus hi miseri gaudere possunt, quasi, qui plusquam alij aperunt ante oculos suos Infernum cognant inveni. Clarissimum prædicationis signum (omnium sententia) est, posse ex malis elicere bonum, etiam ipsa peccata in majorem animæ utilitatem convertendo, quemadmodum apes amarum in dul-

ce transmutant. *Scimus quoniam diligentibus Deum, omnia coopeantur in bonum, ijs, qui secundum propositum vocati sunt Sancti.* A contrario igitur, clarissimum Reprobationis signum est, ex bono elicere malum, cum araneis dulce convertendo in amarum. Sed ita faciunt conscelerati isti. Sugunt non solum malum ex bono, sed ex summo bono, ab omni boni largitore, à Salvatore illo, quem in sacra Communionis domum suam introducunt. Ideoque si alijs Reprobis prophetica imprecatione dici potest, *oratio ejus fiat in peccatum, cuius Ps. 108.* horum etiam occini potest: *Salvator ejus.* Cùm isthoc autem tam horrendo reprobationis signo, quale est hoc, existimabitis illos unquam aliquâ pace gaudere posse? Non est possibile. Judas pactâ jam in ruinam, Magistri sui traditione, ausus est adhuc manum in lancem extendere, imò adhuc quærere, quasi jocando, aut spernendo, an ipse traditor esset, de quo in afflictissimo illo cœtu agebatur. *Respondens autem Judas, qui tradidit eum, dixit, nunquid ego sum Matth. Rabi.* At postquam in peccato ausus 26. 25. est communicare, quiescere porro non potuit. Coactus est instar fulguris ex omnium oculis se proripere. Tanta fuit perturbatio, quàm in se ipso, cùm se jam perditum videret, expertus est. *Cùm ergo accepisset ille buccellam, continuo exivit.* *Ilipsum Ioan. 13.* evenire necesse est illis, qui Judam imitantes solo hoc fine communicant, ut peccata sua abscondant, non autem emendent. Necesse est ob-

CRISTIANUS

certitudinem damnationis suae jam jam imminens, quietos vivere non posse. *Si enim corripitur*, inquit S. Augustinus, *qui non disjudicat, id est, non discernit, corpus Domini à ceteris cibis*, ut faciant, qui exigua cum preparatione communicant, *quomodo non damnabitur, qui ad ejus mensam, fingens se amicum, accedit inimicus?* Ut faciunt, qui noxae gravis sibi conscij ad hanc mensam accedunt.

XXI. In altero Mundo verò, quae pena poterit esse condigna ad sceleratorum istorum temeritatem puniendam? Apud Tribunalia hujus Mundi plerumque delicta cum reis morientibus moriuntur. Si verò sint læsæ

3. post. divi Marci C. ad leg. Jul. Majest. Majestatis crimina, alius omnino poenae modus & ordo servatur. Tunc enim Justitia humana Jurisdictionem suam ultra limites à morte & rumbâ fixos conatur extendere, & vel ipsos defunctos ad supplicium vocat, aperit sepulchra, ossa comburit, & perduellium cineres, ventorum turbibus dissipandos relinquit, ut omnis tam enormium reorum memoria extingatur. Judicate jam, quid justitia divina sit factura, quomodo

It. il. Clar. l. 1. sen. tent. post mortem hujusmodi violatorum corpora sit tractatura. Anima quaedam sancta non ita pridem assistens Sacro, à Sacerdote in peccato mortali factò, vidit tam dira contra Jesum exerceri, ut credi vix possent, ita ut tanquam innocentem Agnellum, summâ cum Angelorum ibidem presentium maestitiâ, quòd eum juvare non possent, ingenti verò Diabolorum tripudio, ad lanienam raptari

viderit: proin inflammata Zelo, Deum alloquens exclamavit: quomodo est possibile, quomodo est possibile, ut Deus, ut tantas injurias absque ullo vindictæ, aut indignationis signo perferas? Cui Deus respondit: *Mea, non miteris, peccatum illius, qui indignè me recipit, est tanta enormitatis, ut ordinariè in hac vitâ non puniam; quia supplicium in hac vitâ illi condignum intelligi non potest; futura castigandum servo.*

XXII. *Fiat ergo, fiat mensa una in laqueum, & in retributionem, & in scandalum.* Scandalum in eo est, quòd tam superbo & temerario personam Christi ausu omnes eas hereticæ contristerit: ut merent enim Angeli, videntes panem illum, quipertorum proprius est, canibus oblati, cujus singulari omnino favore princeps factus est homo. *Panem Angelorum manducavit homo.* Comest

statu Sanctissima Virgo, cui in hunc ipsum Panem vitæ particulare jus competit, unde jure merito panem suum appellat: *Venite, comedite Panem meum.* Quia sicut Christus Redempturus hominem, id præcipue spectavit, ut præ omnibus aliis Matrem suam redimeret, & ejus bono omnem sudores suos, merita & mortem suam applicaret; ita etiam dicere proximè id habuisse propositum, ut nullo modo Matrem donaret, quæ sola præ quam cuncti alij, illud sacrificium pro merito aestimare. *Venite, comedite panem meum.* Et tamen ipsa panem hunc enormi scelerato

nam istorum culpâ in venenum mu-
tatum intueri cogitur. Contristatur
Spiritus Sanctus, qui corpus hoc Dei-
ficum tam stupendo miraculo in utero
Virginis à se efformatum, nunc toties
in lapidaria portari conspicit. Con-
tristatur Pater æternus, qui cum Fili-
um suum eo sine manere voluerit in
Mundo, ut eundem probè à se cogni-
tam, Christiani venerarentur, *vere-*
laxetur filium meum; videt injurias
contra illum atrociores à Christianis
pejoriter repeti, quàm quas moriturus
à Judæis sustinuit. *Rursus crucifigen-*
is Filium Dei. Præ omnibus verò
contristatur Filius Dei ipsemet, cujus
persona, quæ immediatè sanctissimam
illam sustentat humanitatem, se specia-
liter omnibus hisce injuriis, nullâ ratio-
ne sui habitâ, illatis, onerari patitur. Ad
quid tandem fiet? Eriget nimirum ille
quodlibet suum Tribunal, omnibus-
que hujus Sacrilegij reis ad illud evo-
catus, vultu irato exprobrabit: *quomo-*
do hæc intrasti, non habens vestem nuptia-
lem? Quomodo ausus es, ô scelerate,
ad id indignè mensam meam accedere?
Sordida illa vitæ tuæ nefariæ vestimen-
ta etiam in Ecclesiam intrandi animum
tibi auferre debuerant; tu verò hæc
non contentus temeritate, ut filius,
mensæ meæ accumbere non erubuisti,
cùm esses filius perduellis. Vel ocu-

los in me conijcere, nullâ suffusum
verecundiâ au dax facinus videri pote-
rat malè sibi conscio. Quomodo ergo
tantâ majore impudentiâ in cor tuum
me recipere non dubitasti, eodem cum
Diabolo, quem mihi ipsi præposuisti,
cubili reponendum; *Quomodo huc in-*
trasti? Atque his auditis, nullâ morâ,
nec hîscere, nec respondere quidquam
ausi, ob flagitij, cujus Rei peracti sunt,
enormitatem, ligatis manibus & pedi-
bus, hoc est, quin possint imposterum
quidquam boni operari, aut desiderare,
Sacrilegi isti ad æternas tenebras con-
demnabuntur.

XXIII. *Evigila peccator, oppor-*
tunè hic admonet Sanctus Pacianus, m. Bibl.
time in visceribus tuis præsens judicium. PP.
Evigila peccator è tans periculoso le-
thargo, & si huc usque sententiam Ju-
dicis, quam diu differendam putabas,
non timuisti, saltem jam expavesce,
cogitaque, eam te invitâ & visceribus
gerere, quam iniquè Pane caelesti ves-
cendo, jam dudum devorasti. *Time*
in visceribus tuis præsens judicium. Ac-
que ita timor hic tam salutaris efficiet,
ut quamprimum venenum illud evo-
mas, quod jamjam cor tuum corripit,
ad certam necem inferendam, si
vel tantillam in malo cu-
rando moram
traxeris.

